

EL PERDÓ

per OLIVIER CLÉMENT

L'entrada a l'existència cristiana exigeix el descobriment simultani de la meva finitud i de la meva set d'infinít, i que l'home no es basta a si mateix, que no té en ell la font de la joia, que s'ha de rebre, a cada moment, de la mà misericordiosa del Pare —i en aquesta paraula Pare hi ha tot l'abisme de l'incognoscible i la meravellosa confiança de l'infant que descobreix el seu origen.

A l'Evangelí, l'arrel mateixa del pecat és la pretensió que té l'home de salvar-se per ell mateix, de trobar en ell mateix la seguretat —entenent que aquest *ell* no és tan sols individual sinó col·lectiu—, que seria, en últim terme, per l'observança rigorosa de la llei, com era el cas dels fariseus.

Per salvar-se, cal desposseir-se de tota seguretat, de tota suficiència, meravellar-se de tota existència i acollir-la amb agraïment, gràvida d'un misteri i d'un sentit infinits. I que tot sigui revelació: el món, la història, l'altre i jo mateix, perquè a través de tot es transparenta el Rostre del Ressuscitat, i l'Amic comparteix amb cadascú, en el secret, el pa del sofriment i el vi de la joia.

A la paradoxa de l'Inaccessible que es deixa crucificar per tal de revelar-nos que «Déu és amor», només hi pot respondre la humilitat i la confiança de l'home que surt de tots els seus límits per tal d'adorar.

«El cor humà, deia Nicolau Cabasilas, ha estat creat prou gran per a contenir Déu mateix». I en la mesura que no conté l'Increat, sinó que es decanta cap a realitats creades que ell absolutitza, és el no-res el que brolla, car l'ésser humà és un buit que demana ser omplert, un no-res que es vol omplir de Déu.

I l'amor respon a l'amor. Aquesta consciència de ser estimat i aquesta resposta que se'n deriva són l'única garantia del penediment.